

Nadia Ghulam

(Kabul, Afganistan, 1985)

És una escriptora afganesa que es va fer passar durant 10 anys, dels 11 als 21 anys, pel seu germà Zelmai per mantenir a la seva família.

Als 8 anys va sobreviure a una bomba que li va cremar gran part del seu cos i va destruir la casa de la seva família. Després de 6 mesos i moltes operacions va despertar gràcies a la perseverança de la seva mare que sempre va creure que ho superaria.

Quan el seu germà Zelmai va ser assassinat, la Nadia va prendre la decisió de fer-se passar pel seu germà per poder mantenir al seu pare, la seva mare i les seves germanes petites.

El 2006 arriba a Catalunya gràcies a un programa d'assistència internacional. Des de llavors aquesta és la seva residència i hi viu amb els seus pares adoptius.

El 2010 escriu, juntament amb Agnès Rotger, el llibre *El secret del meu turbant* premi Prudenci Bertrana 2010. El 2014 publica *Contes que em van curar* i el 2016 *La primera estrella del vespre*.

Biblioteca Pública des Castell
Àngel Ruiz i Pablo

c/ Miranda de Cala Corb, 10
Telf. 971 35 23 66
Correu-e: bibescastell@menorca.es
facebook: [@bibliotecadescastell](https://www.facebook.com/bibliotecadescastell)

Horari

Dilluns a divendres de 8:30h a 13:30h i de
16h a 20h
Dissabtes de 9:30h a 13:30h

Nadia Ghulam

A la Biblioteca Pública des Castell

Organitzat pel Fons
Menorquí de Cooperació

Dilluns 19 de febrer a les 20:30h

De l'Afganistan a Badalona

Organitza:

Col·laboren:

Obres de Nadia Ghulam a les Biblioteques de Menorca

El secret del meu turbant. Columna, 2010

El secret del meu turbant explica la història real de Nadia Ghulam, una noia afganesa que amb només vuit anys va patir greus ferides a causa d'una bomba. En sortir de l'hospital dos anys més tard, el règim talibà s'havia instaurat a l'Afganistan i ella va prendre una decisió radical: es va vestir de noi i, durant deu anys, es va fer passar per home per poder portar un sou a casa, ja que el nou govern havia prohibit que les dones treballassin fora de la llar.

Contes que em van curar. Columna, 2014

«Jo ja no els he vist, els paisatges dels contes, però encara existeixen en la meua fantasia. Quan vaig néixer, el meu país ja feia catorze anys que estava en guerra. Ni cérvols, ni guineus, ni boscos he vist al meu entorn. Tot és terra cremada. Però els contes de la mare potser eren la seva manera d'explicar-me com era el meu país, el meu paisatge, abans de la desolació... De fer-me aprendre sense llibres la història del meu poble, trepitjada i perduda. Perquè jo, aquells contes, els tinc sempre presents. Em fan companyia, i més ara, que sóc lluny del meu país. Gràcies als contes, quan em sento perduda, veig allà al lluny la llumeta de la cabana del bosc. Són la dimensió emotiva de la meua identitat».

La primera estrella del vespre. Rosa dels vents, 2016

«Es un tributo en primera persona a las mujeres de su amado Afganistán, heroínas que pasan desapercibidas aún hoy a la sombra de los hombres sobre todo en las zonas rurales dominadas por los talibanes y guerreros. Cuenta la historia de las mujeres de su familia, la frustración de Nadia al ver que todos sus esfuerzos -primero trabajando disfrazada como un chico en Afganistán y después enviando dinero a miles de kilómetros de distancia- para que sus dos hermanas recibieran una educación y pudieran valerse por sí mismas no sirvió. Acabaron abandonando sus estudios para casarse y tener un futuro asegurado, además de no ser un lastre para sus progenitores». El Español, maig 2010

